

עפ"ת (חיפה) 2042-01-13 - רוני יעקובוב נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 2042-01-13 - רוני יעקובוב נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 2042-01-13

רוני יעקובוב

- על ידי עו"ד גב' גילי זלדמן

נגד

מדינת ישראל

- על ידי פרקליטות מחוז חיפה- פלילי טען בשמה- עו"ד שגב אדלר
בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[05.03.2013]

כב' השופט כמאל סעב

פסק דין

פתח דבר:

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, (להלן: "בית משפט קמא"), אשר ניתן ביום

26/11/12, על ידי השופט א. גופמן (ס.ג.), בתיק. 1857-02-09

2. הערעור מופנה כנגד הרשעת המערער בדין ולחילופין על חומרת העונש.

ההליך בבית משפט קמא:

3. המערער הובא לדין בבית משפט קמא בגין העבירות הבאות:

נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיף 62 (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א- 1961 (להלן: "הפקודה"), בקשר עם
סעיפים 39'א' ו- 38 (1) לפקודה ותקנה 26 (2) לתקנות התעבורה, תשכ"א- 1961 (להלן: "התקנות"); נהיגה בקלות
ראש - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודה בצירוף סעיף 38 (3) לפקודה; סירוב להיבדק בדיקת דם ונשיפה - עבירה בניגוד
לתקנה 169'א' (א) לתקנות וכן עבירה של הפקרה לאחר פגיעה - בניגוד לסעיף 64'א' (א) לפקודה וגרימת חבלה של ממש
- עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודה.

4. בכתב האישום נטען כי ביום 07/02/09 בשעה 04:30, נהג המערער ברכב פרטי, ביישוב בנימינה ונסע לכיוון כללי כביש
652, בכביש היציאה מפאב "קסנטוני" ליד גן האירועים. אותה שעה חצה את הכביש הולך רגל, יליד 1989, מימין לשמאל
ביחס לכיוון נסיעת המערער.

- המערער נהג בקלות ראש, לא הבחין בעוד מועד בהולך הרגל, שכבר הספיק לחצות כ- 6 מטרים מהכביש, פגע בו עם חזית הרכב וכתוצאה מהפגיעה הועף, נפל לכביש ואיבד את הכרתו. הולך הרגל נחבל בגופו, נגרמו לו שפשופים ואושפז עד ליום 09/02/09 לשם קבלת טיפול רפואי. כמו כן, החלק הקדמי של רכב המערער ניזוק.
- לאחר התאונה, נמלט המערער מהמקום מבלי לעמוד על תוצאותיה. בשלב מסוים הגיעו השוטרים לשטח ומצאו את המערער ליד רכבו. המערער נתבקש לתת בדיקת נשיפה או בדיקת דם לצורך בירור ריכוז רמת האלכוהול בגופו, אך הוא סירב.
5. המערער כפר בעובדות כתב האישום ובית המשפט קמא שמע את ראיות הצדדים. ביום 04/06/12, נתן בית משפט קמא את הכרעת דינו ובה הרשיע את המערער בעבירה של נהיגה בשכרות וזיכה אותו מהעבירות של נהיגה בקלות ראש, הפקרה לאחר פגיעה וגרימת חבלה של ממש.
6. בית משפט קמא שמע ביום 26/11/12, את טענות הצדדים לעניין העונש וגזר את דינו לעונשים הבאים:
- 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים כמפורט בגזר הדין, פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 16 חודשים, פסילה על תנאי למשך שנה כמפורט בגזר הדין וקנס כספי בסך 2,000 ₪.
7. כאמור, הערעור מופנה כנגד ההרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות ולחילופין כנגד חומרת הדין. טענות הצדדים:
8. לטענת המערער, בית משפט קמא טעה משהרשיעו בדין, הואיל ולא היה שמץ ראייה שהוא נהג ברכב ולכן קביעתו, שהמערער נהג ברכב אינה יכולה לעמוד. לדעת המערער, דו"ח הפעולה, ת/1 ו- ת/2 יכולים לשמש אך ורק כראייה לכך שהמערער סירב להיבדק בדיקת שכרות ואין בהם כדי להוכיח כי הוא נהג ברכב.
9. עוד נטען כי הואיל וארבעת הנוסעים שהיו ברכב, שנהיגתו יוחסה למערער, לא העידו, לא היה כל מקום לקבוע כי המערער הוא זה שנהג ברכב. מה גם, שעדות הנפגע - המתלונן, אינה יכולה לתרום ולסייע בקביעת זהות האדם אשר נהג ברכב.
10. המערער זוכה מעבירות של הפקרה לאחר פגיעה וגרימת תאונה ולכן היה על בית משפט קמא לזכותו גם כן, מעבירת הנהיגה בשכרות.

11. עוד טען המערער כי מההודעות שמסר במשטרה, לא ניתן להסיק כי הוא נהג ברכב במועד אירוע התאונה. אומנם בחקירה הנגדית, במהלך עדותו של המערער, נשאל באיזה רכב נהג והוא ענה: "הייתה לי מאזדה בצבע אפור" - (בעמוד 13 לפרוט', שורה 24) ומכך לא ניתן להסיק כי הוא נהג ברכב.
12. המערער סבור כי היה מקום לזכותו מהעבירה של נהיגה בשכרות ולו מחמת הספק. הדרישה ממנו להיבדק לא הייתה ברורה. לא היה ניתן להבין שהדרישה הייתה לבצע בדיקת דם או בדיקת נשיפון או בדיקה בינשוף. על כן ומשהדרישה לא הייתה חד משמעית, סירובו של המערער היה כדין.
13. המערער סבור כי בית משפט קמא טעה משלא קיבל את טענתו שהשוטר פעל בניגוד להנחיות מת"ן, שנוסח כתב האישום פגום משלא נאמר בו מפורשות שהמשיבה מייחסת למערער עבירה של נהיגה בשכרות על פי החזקה הקבועה בדין.
14. לטענת המערער, בהתחשב בעובדות שנטענו בכתב האישום, מתעורר ספק ביחס לשאלה אם הוא נהג ברכב ומכאן שלא היה מקום להרשיעו בדין. עדים רלוונטיים לא הובאו להעיד, לרבות, שוטרי מג"ב ומכאן שנוצר חסר ראיתי שיש בו כדי לבסס אפילו את הטענה שאין להשיב לאשמה.
15. לחילופין, טען המערער כי יש להקל בדינו. בית משפט קמא חרג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת, כאשר קבע את העונש ובכך לא קיים את דרישת החוק שהעונש אמור להיות הולם ומאוזן.
- המערער הינו בעל משפחה העובד בעבודה עונתית כמציל וביתר הזמן הוא משמש כנהג משאית, כך שפרנסתו תלויה וקשורה לעיסוק בנהיגה. בית משפט קמא החמיר עם המערער כאשר הטיל עליו עונש פסילה מותנה ארוך וכבד ובין השאר משקבע תנאי להפעלתו באופן רחב.
16. עוד טעה בית משפט קמא כשהטיל על המערער קנס כבד וחמור ובהתחשב ברכיבי הענישה האחרים שהוטלו. על כן, מתבקש בית המשפט לקבל את הערעור וליצור איזון ראוי ברכיבי הענישה.
17. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. לטענתה, המערער העלה טענות שלא היה להן זכר בהודעת הערעור ולכן מתבקש בית המשפט להתעלם מהן.
18. עוד הוסיפה המשיבה וטענה כי טענות אלו נבחנו על ידי בית משפט קמא, אשר נתן הכרעת דין מנומקת ומבוססת על יסוד הראיות שהובאו בפניו ועל בסיס ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדים.

19. המשיבה ציינה כי הטענה העיקרית של המערער היא שהוא לא נהג ברכב. על כן, אין כל משמעות לסירובו להיבדק. טענה זו אומנם לא הועלתה בפני בית משפט קמא, יחד עם זאת, בית משפט קמא זיכה את המערער מהעבירות הקשורות לפגיעה באדם אחר. גם על יסוד עדות המערער בבית משפט קמא ניתן להסיק כי הוא נהג ברכב ולכן הכחשתו לעובדה זו במסגרת טיעונו בפני, דינה להידחות. המערער אמר בעמוד 13 לפרוט', שורות 16-17: "עצרו אותי באמצע הכביש.... ממש תלשו אותי מהאוטו" וכשנשאל באיזה רכב הוא נהג השיב: "ברכב מסוג מאזדה בצבע אפור".
20. בית משפט קמא קיבל את גרסת השוטרים אשר הסבירו למערער מהי מהות העבירה ומה משמעות הסירוב להיבדק ויש בכך כדי לבסס את העבירה של נהיגה בשכרות. על כן, ביקשה לדחות את הערעור ביחס להכרעת הדין. גם הערעור לעניין העונש אינו מבוסס ויש לדחותו כי העונש שהושת הולם, מידתי ורחוק מלהיות מופרז וחורג מרמת הענישה המקובלת במקומותינו.
- דיון והכרעה:
21. לאחר שעיינתי בפסק דינו של בית משפט קמא, בהודעת הערעור, בראיות שהוגשו, בעדויות שנשמעו בבית משפט קמא ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור.
22. מכלל הראיות עולה כי המערער נמצא יחד עם חבריו בסמוך לרכבו. הוא נשאל אם נהג ברכב והגם שלא ניתנה תשובה חד משמעית, ניתן להסיק כי הרכב הגיע לשם בדרך שמאן שהוא נהג בו. בהיות המערער הבעלים של הרכב היה עליו לתת הסבר או מידע על זהות האדם שנהג ברכב והביאו עד היום, במידה והוא לא נהג בו. משלא עשה כן, מוטלת עליו האחריות לרכב, על פי החזקה הקבועה בסעיף 27ב(א) לפקודה, לפיה מוחזק בעל רכב כמי שנהג ברכב עד למקום בו עוכב ולכן אם הוא סרב לתת דגימת אוור נשוף, הוא עבר עבירת תעבורה שבוצעה באמצעות רכבו, אלא אם יוכיח מי השתמש ברכב באותה עת או למי מסר את השימוש ברכב, או אם הוכח כי הרכב נלקח ממנו בלא ידיעתו ובלא הסכמתו - ראו לעניין זה ע"פ 1977/05 דוד גולה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 2.11.06) וע"פ 2218/06 כמאל הייב נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 22.1.07).
23. המערער נתבקש לתת דגימת אוור נשוף, אך הוא סירב לעשות כן, ראו ת/1, ת/2 ועדויות השוטרים בעמוד 4 לפרוטוקול מיום 08/02/10, משסירב המערער לתת דגימת אוור נשוף ועל פי החזקה שבדין עובר לכך הוא נהג ברכב וזאת משלא מסר פרטי אדם אחר שנהג בו מכאן שמתקיימים יסודות העבירה של נהיגה בשכרות. על כן, הרשעתו בדין מבוססת במידה הדרושה בהליך פלילי.
24. בחנתי את הכרעת הדין של בית משפט קמא ולא מצאתי כי נפלו פגמים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור. הכרעת הדין מבוססת על פי ההתרשמות הבלתי אמצעית של השופט מהעדים ובכגון דא לא נוהגת ערכאת הערעור להתערב, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן שהוכרו בפסיקה - ראו ע"פ 4286/08 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14.1.09); רע"פ 1978/09 בני גלבע נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 23.3.09); ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 30.11.09); ע"פ 3914/05 אחרר נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 10.11.08) וע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 780, 769.

25. עניינו של המערער אינו נמנה עם המקרים החריגים ויוצאי הדופן. הכרעת הדין מנומקת ומפורטת ואין מקום להתערב בה. אינני סבור שיש בסיס לטענת המערער שהיה על בית משפט קמא להרשיעו בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. טענה זו לא נטענה בבית משפט קמא וכי הראיות שהונחו בפניו יש בהן כדי לבסס הרשעה כדין, בעבירה של נהיגה בשכרות.
26. עוד יש לומר כי העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים ומכאן שאין מקום להתערב בגזר הדין.
27. יש לציין כי בית משפט קמא הטיל על המערער עונש פסילה בפועל של 16 חודשים, תוך שהוא חורג לקולא מעונש המינימום הקבוע בחוק ושהוא 24 חודשי פסילה. במצב דברים זה, לא ניתן לומר כי העונש שהוטל על המערער חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקומותינו - ראו ע"פ 2772/11 מימון נחמני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 21.3.12) וע"פ 9437/08 אלגריס נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 12.5.09).
28. זאת ועוד, בחנתי את טענות המערער ביחס לעונשים המותנים, צופי פני העתיד ולא שוכנעתי כי עונשים אלה חורגים מרמת הענישה המקובלת, הראויה וההולמת שתכליתה לגרום לכך שאותו נהג ידע וייקח בחשבון כי אם ימשיך בנהיגתו הנלוזה ודרכו מפרת החוק, הוא צפוי לעונש הולם; זאת כדי לתת ביטוי ממשי לשיקולי הגמול וההרתעה שיש באינטרס הציבורי, שיקולים שתכליתם להילחם בתופעת הנהיגה בשכרות והרצון לצמצמה.
29. אשר על כן ועל יסוד האמור לעיל, אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.
- על המערער לקיים את גזר הדין של בית משפט קמא היה וטרם החל לקיימו, כאשר לעניין זה מניין הזמן יהיה יום מתן פסק דין זה.
30. המזכירות תשלח עותק לצדדים מפסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.
- ניתן היום, כ"ג אדר תשע"ג, 05 במרץ 2013, בהעדר הצדדים.